

ԱՌԱՎ.

ԿԱՏՈՒԱԶՈՒԿ ԵՒ ԿԱՏՈՒ.

Վայ ան խորովիլին

Որ կօշկակարն է եփեր,

Վայ ան կօշիկին

Որ խոհարարն է կարեր:

Հազար անգամ լրսած կրկայ ամէն մարդ
Թէ մարդքս ձեռք պէտք չէ դարնէ այն բանին
Որ յարմար չէ ոչ վիճակին, ոչ բարբին.

Բայց որո՞ւ կրսես.

Անոր ներհակ՝ կրտսնես

Որ մարդկանց շատը յանգուգն է եւ հըպտրա.

Աւելի գործը խանգարել յանձ կառնուն

Ու ծաղր ըլլալ ամենուն,

Քան թէ մըտիկ ընել գիտնոց խրատին

Ու չըմանալ իրենց ուժն ու չափերնին:

Կատուածուկին

Օր մը խելքին

Ձեմ՝ գիտեր ինչ կըփըչէ,

«Էս ալ կատուին

«Լարպետ գործին

«Եկուր ձեռք գարնեմ» կըսէ,

Կուգես նախանձ սեղէ անոր ըրածը,

Կուգես խարդախ ու վնասակար չարութիւն,

Կամ արդեօք միշտ ձուկ ըլլալով կերածը,

Վերան եկած էր տեսակ մը ձանձրութիւն.

Ինչ եւ իցէ միտք ըրաւ,

«Կատուին խընդրեմ՝ ես, ըսաւ,

«Որ ինձի ալ սովրեցնէ

«Թէ մուկ բռնելն ընտոր է:

Փխիկն ըսաւ կատուածուկին՝

Թէ «Ի՞նչ կըսես», բարեկամ.

«Տեղեակ ես գուն այս արհեստին,

«Ես քու վըրադ կըխըղճամ.

«Վախեմ՝ թէ գուն չես պաշարեր,

«Խաղք կըլինիս իբր անխորձ.

«Ռամկաց առակը միտքդ բեր, —

«Լոկ վարպետին գործն է գործ:»

— «Է՛հ բարեկամ, ինչե՛ր կըսես.

«Մուկ բռնելն ալ բան մըն է.

«Յայս իմ գունչըս սրբան գիտես

«Օձաձուկեր բռներ է:

— «Թէ որ այդպէս է, եկ երթանք մեք մառան.»

Գնացին մառան մէկմէկ անկիւն պըպղեցան.

Կատուն իր բանը պըրծուց,

Լաւ մը փորը կըշտացուց.

Յետոյ ելաւ կատուածուկին մօտ գընաց,

Տեսնէ որ խեղճը հոգեվարք է ընկեր,

Ի՛նքանը բաց, աչուրնները մութ կոխած,

Մըկներն ալ սոջն են կերեր:

Հասկըցաւ որ այն կըտրիճը

Մուկ բռնելու կըտրիճ չէ.

Քաշեց տարաւ մօտի լիճը՝

Որ գէթ շունչը հոն փըչէ:

«Խեղճ կատուածուկ, գընա՛ սովրէ,

«Որ մուկ բռնել քու բանդ չէ»:

ՔՈՒՎՈՎ.

ՀԱՆՆԵՆՈՒԿ.

Ինքն յերաւի զարմանալի,

Փոքրիկ մարմնով զաշխարհ տանի.

Սուրբն եւ անսուրբ մըտնէ ինայ,

Սակայն նա միշտ նոյն կըմիճայ:

Փոքր ու մեծ բան, երկիր երկին

Նոյն գըռնակէ հոն մուտք ունին

Եւ նոյն գաշախ խմէ՞ սըղմին.

Եւ ելանելն այնպէս գիւրին՝

Որ եւ բոլէ

Սի ոչ տեւէ:

Աղանուոյս Փետրոսարի Հանելուկն էր ԼԵԶՈՒ:

Տարւոյս Օրացուցին Մարտի Կանելուկն է ՈԶԻՆԶ. տես մեկնութիւնը Ասրիի վերջը: